

Ministerstwo Energii przygotowało zmienioną wersję projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw. Akt ma z jednej strony dopasować system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych do panujących warunków społeczno-gospodarczych, z drugiej zaś dostosować regulacje krajowe do zmian wprowadzonych w unormowaniach unijnych.

W dość obszernym, bo liczącym nieco ponad pięćdziesiąt stron projekcie zawarto kilka elementów ważnych z punktu widzenia jednostek samorządu terytorialnego.

Od kiedy obowiązuje zezwolenie?

Pierwsza kwestia to jeden z elementów niezbędnych decyzji ws. zezwolenia na eksploatację instalacji, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Przypomnijmy, że zezwolenie to wydaje odpowiednio organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie – Prawo ochrony środowiska.

Otóż w świetle projektu ustawy decyzja ws. zezwolenia ma zawierać datę, od której obowiązuje plan monitorowania wielkości emisji (składany jako załącznik do wniosku o wydanie zezwolenia), która to data będzie datą nie wcześniejszą niż data złożenia wniosku o wydanie zezwolenia. Sformułowanie to stwarza tym samym możliwość wydania decyzji, której część – data początkowa obowiązywania planu monitorowania wielkości emisji – będzie wiązała od daty wcześniejszej niż data doręczenia tej decyzji. Wątek ten na pewno będzie poruszany w toku dalszych prac legislacyjnych.

Klimat a decentralizacja

Drugi bardzo istotny element to wprowadzenie art. 16a do ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji. Mianowicie artykuł ten ma powołać „Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza” – jest to pochodna regulacji unijnych, a sam plan tworzy się zgodnie z formatem określonym przez Komisję Europejską. Przygotowywany będzie przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami, a przyjmowany przez Radę Ministrów – nie mając przy tym charakteru aktu prawa powszechnie obowiązującego. Aktualizacja dokumentu ma następować nie rzadziej niż co 4 lata.

Zawierać będzie m.in. niezbędne definicje czy warianty strategiczne rozważane w celu wypełnienia zobowiązań w zakresie redukcji emisji. Z samorządowego punktu widzenia najważniejsze jest to, że „Krajowy program...”, a konkretniej jego część, czyli „Krajowe ramy polityki dotyczącej jakości powietrza i zanieczyszczenia powietrza, w których program został opracowany” określać mają obowiązki organów administracji publicznej z podziałem na krajowe, regionalne (województwo) i lokalne (powiat, gmina) lub inne właściwe podmioty, dotyczące realizacji założeń Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza. Wydaje się, że „Krajowy program...” nie powinien określać „obowiązków”, lecz np. „proponowane kierunki działań”. Kwestia ta zapewne nie przejdzie bez echa w czasie prac nad przedmiotowym projektem.

Z projektem ustawy można zapoznać się [tutaj](#).